

Vršovice 26.4.2009

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, všechny vás vítám na naší společné bohoslužbě. Na setkání, kde smíme naslouchat Božimu slovu, těšit se z Božího pozvání a děkovat za ně.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechnen jejich zástup. Ž 33,5b.6

Píseň: Ž 126 Pán obrátil běh příběhů

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že za Tebou nemusíme chodit, že Tě nemusíme hledat. Protože Ty jsi s námi, přicházíš za námi a promlouváš k nám. I dnes sis nás pozval, abychom mohli naslouchat Tvému hlasu. Abychom si znovu mohli připomenout, že nám nabízíš své Slovo a na nás je jenom to, abychom mu naslouchali.

A tak Tě prosíme, otevírej naše uši i srdce, abychom Tvé Slovo vpouštěli do svých životů. Abychom se těšili z příběhů Tvých svědků. Z příběhů celého Tvého lidu i jednotlivců. Abychom z vyprávění biblického svědectví rozpoznávali Tvoji lásku a milost, i Tvou vůli v životech našich i životech kolem nás.

Prosíme Tě, abys nám v tom pomáhal. Nám, celému svému lidu i svému stvoření. Amen.

Slovo dětem: Matouš Kuta 7. narozeniny

Píseň ze Svítá:

Čtení: Mk 4,1-9

Píseň: 691 Tak málo přímých cest

Text: Kaz 11,5-6

V současné době jsem se vrátil ke knize Emile Ajara Linka důvěry. Nebudu vám vyprávět celý příběh, ale představím vám jednu z hlavních postav. Je jí starý žid Šalamoun Rubinstein. On a jeho jednání je neustálou otázkou pro čtenáře i vypravěče. Šalamoun, král Šalamoun, jak se mu říká, se jakoby bouří proti zaběhaným pravidlům života. Proti času, proti všemu, co se bere život. Proti tomu, že se zapomíná na obyčejné lidi, obyčejné osudy. Na ty, kteří zůstávají sami a nikdo na ně nemyslí. Sbírá pohledy a připomíná si lidi, kteří ty pohledy kdysi poslali. Připomíná dávné osudy, dávná trápení i radosti, dávné lásky i zklamání. Staví pomníky těm,

kterým se pomníky nestaví. Živým i mrtvým. Organizuje a sponzoruje linku důvěry, která povzbuzuje všechny odstrčené, zapomenuté a zoufalé.

Je to kouzelná knížka. Vrátil jsem se k ní po letech a znovu jsem se nechal vtáhnout tématem naděje. Naděje, která je navracena těm, kteří ji ztrácejí. Je tu obnovován, znovu nabízen, smysl života. To, co nás posiluje a staví na nohy. A tak jsem se vrátil i k podobenství, které jsme dnes četli. Podobenství o rozsévači. Vrátil jsem se k němu a pročítal ho. Nechal jsem si před sebou plynout prostý obraz toho, který vychází na své políčko, v zástěře semínka, zárodek života a ten rozhazuje na zem. Znovu a znovu se pohybuje ruka rozsévače v důvěře, že tato práce k něčemu je. Že má budoucnost. Že není marné nabízet zrno zemi. Už jen tento obraz mě přijde fantastický. Jsem městský člověk a zřejmě právě pro tu odtrženost od země, od prostého a zároveň obrovského zázraku přírody ztrácím tuto prostou důvěru, se kterou máme přijímat dar života.

Ono se skutečně stačí rozhlédnout, všechno kvete a raší. Těšíme se z toho, s radostí a nadějí čekáme narození dětí kolem nás. A přesto jakoby mi to stále nedochází. A Ježíš přichází a krok za krokem, obraz za obrazem vypráví svůj příběh, své podobenství. Je tu dar života. Dar Božího života pro člověka. Nová a nová nabídka zrna, které může zapadnout do připravené půdy. Může a nemusí. V tom je Ježíš realista. Není naivní. Vidí kolem sebe to samé co my. Vidí lidskou neschopnost přijmout dar života. Vidí skepsi a odmítnutí - vidí skalnatou půdu. Vidí lidskou slabost v žáru dne tváří v tvář všem překážkám - vidí bodláčí, které je silnější. Vidí vše, co rozptyluje - ptactvo, které sezobe zrníčka dřív, než si jich vůbec všimneme. A vidí také jakési zbožné nadšení, které si vytvoří iluzi o jiném životě a zdá se, že semínko nese plody. Rostlinka roste, ale nemá dost hluboko zapuštěné kořeny a usychá. Život zakotvený v jiné realitě než je skutečnost obyčejného dne, ten nemá budoucnost.

Ano, to všechno kolem sebe vidíme. V té knížce od Emile Ajara se „král Šalamoun“ bouří proti tomu všemu s obrovským nasazením. Chce oslavit právě obyčejný život navzdory všem - i navzdory Pánu Bohu. Tomu, který, zdá se, na ty obyčejné zapomíná. Jakoby si v tomto podobenství Ježíš se Šalamounem Rubinsteinem povídal. „Ano, je to skvělá vzpoura, kterou tu provozuješ. Ale proč se bouřit? Proč prostě nepřítakat tomu životu, který Pán Bůh nabízí? Právě tomu obyčejnému životu? Přítakat právě v tom, že děkujeme za své blízké, než jdeme spát, že se těšíme z úspěchů svých dětí a těšíme se na jejich vyprávění. Že jsme vděční za člověka, se

kterým smíme procházet životem. Že přijímáme odpovědnost za své blízké i lidi kolem sebe v práci. Odpovědnost za práci samotnou. Přitakat Božímu daru života."

„A jiná zrna padla do dobré země a vzcházela, rostla, dávala úrodu a přinášela užitek i třicetinásobný i šedesátinásobný i stonásobný." Tam, kde přijmeme tento dar, tam se dějí věci. Tam, kde přijmeme skutečnost vzkříšení, Boží přitakání životu v Ježíši z Nazareta, tam se dějí věci. A toto přitakání nemůže změnit ani smrt. Ani smrt člověka, kterého jsme měli rádi a jeho odchod nás bolí. Ale tento odchod nic nemění na tom, že Pán Bůh nám nabízí život. Budoucnost u sebe, kterou nic nemůže zrušit.

Toto je obrovská naděje. Kvůli ní jsem si vybral tento text pro dnešní neděli. Abych povzbudil sám sebe a povzbudil také vás. Ale tento text není pouze o této naději. O daru života. Slyšíme tam ještě další slovo. »A Ježíš řekl: "Kdo má uši k slyšení, slyš!"«

Ježíš tu skutečně vystupuje jako realista. Jako člověk, který zná lidi. Je velice snadné život odmítnout. Je snadné být zemí, ke které se semínko ani nedostane, protože je odnesou ptáci, je snadné nechat rostlinku života udusit bodláčím, nebo mu nedat dostatek živin, aby přežila. Je snadné se soustředit na „ne život“, na negaci. Vidět dobře všechno to špatné. K tomu pomoc nepotřebujeme. Ale velice potřebujeme, aby nám někdo pomáhal ve vnímání a vděčném přijímání všech darů, které dostáváme. Abychom neměli pocit, se kterým si zahrává autor knížky Linka důvěry, že žijeme-li, žijeme tak nějak Pánu Bohu navzdory.

Ježíš upozorňuje, že nesmíme přestat naslouchat. Jasně vnímá, že svědectví o životě tu je. Ale otázkou je, čemu my nasloucháme. Ano, naprosto prakticky si uvědomujeme, pod jakou záplavou informací vlastně žijeme. Jak těžké je v té záplavě vybírat. A tak je velké nebezpečí, že nasloucháme, ale nasloucháme negaci života, nebo z únavy a bezmoci přestaneme naslouchat vůbec.

To, co se tu před námi v Ježíšových slovech objevuje, je jistota toho, že tu Boží slovo, svědectví o Božím daru života, existuje. Máme přece Bibli. Máme přece možnost setkání uprostřed Božího lidu. Máme možnost si připomínat ten základní fakt, že to Pán Bůh je dárce života. Ježíš nám říká na závěr jednoho ze základních podobností o Boží naději - tak to dělejme. Připomínejme si to. „Kdo má uši k slyšení, slyš!"

Při přípravách ke křtu jsem vždy váhal nad jasnými, programovými výzvami, abychom četli Písmo. Abychom se snažili o pravidelnou četbu Písma. Velice

mě oslovil důraz bratra Jana Konzala na důležitost četby beletrie, vnímání umění pro budování vlastní spirituality. Báal jsem se přetížit důraz na četbu Písma v obavě před uzavřením se světu, ve kterém žijeme. Abychom se neodcizili člověku vedle nás s jeho trápením i nadějemi a nevystavěli si paralelní svět. Ale nad těmito Ježíšovými slovy jsem si uvědomil, jak nebezpečný je obrácený extrém. Zapomenout na Bibli. Vymazat Písmo z té škály věcí, kterou vnímáme. Zapomenout, že to Bible je základem. V ní je totiž jasné svědectví o Boží milosti i o Božích nárocích. V ní nám bibličtí svědkové - každý svým způsobem - svědčí o tom, že to Pán Bůh jim dal život a vede je tímto životem. Že Boží přítomnost v našich životech je realitou. Použiji-li obraz - je značný rozdíl začínat den četbou novin nebo četbou Písma. To není, prosím vás, napomenutí. To je něco, k čemu dospívám v tom zmatku všedního dne se všemi tlaky, který přináší.

Z Písma můžeme čerpat sílu k přijetí daru života. K dychtivému očekávání věcí, které nás čekají. K posile odvahy k životu. K naslouchání lidem kolem nás, k otevřenosti druhým v realitě života. Prostě se zastavit, zmlknout, nekomentovat a vyslechnout toho, který za mnou přichází a potřebuje můj zájem. Z Písma můžeme čerpat sílu k odmítnutí životní negace, protože my víme, slyšíme na každý den, že život je v Božích rukách. A když život končí, tak my odcházíme do Boží náruče. Pán Bůh je s námi. Odtud, z Písma, smíme čerpat jistotu Božího přitakání životu. Pak se můžeme bez zloby přidat k oné vzpouře, která mě tak okouzila v knize Emile Ažara. Vzpouře přiznání se k obyčejnému životu, k jeho hodnotě. Vzpouře stavby pomníků obyčejným lidem, kteří žili a žijí a milovali a milují a trpěli a trpí. To smíme učinit v jistotě slov moudrého kazatele, biblického svědka, který nám zanechal svědectví: „Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné vznikají kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná. Rozsévej své símě zrána, nedopřej svým rukám klidu do večera, neboť nevíš, zda se zdaří to či ono, či zda obojí je stejně dobré.“

Vždyť tam, kde se ujme byt' jen jediné zrníčko, tam se dějí věci.

Amen.

Píseň: 662 Do země se skrývá

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. Ef 1,17-19

Požehnání: Bůh naděje necht' vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Ř 15,13

Píseň: 419 Mocný Bože, při Kristovu